

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen Mgr. Ivo Šotkem, advokátem se sídlem Ostružnická 6, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2019, č. j. 38 A 1/2019 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. KUOK 127321/2018. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 10. 9. 2018, č. j. MEST 70642/2018.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že na základě žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR oznámením ze dne 10. 11. 2017 bylo u uvedeného stavebního úřadu zahájeno územní řízení o umístění souboru staveb „Most 46-037 Šternberk“. Žalobce podal v rámci tohoto řízení dne 4. 6. 2018 námitky, podle nichž mělo dojít k zásahu do jeho vlastnického práva tím, že mu během provádění dané stavby měl být odepřen přístup k jeho pozemku parc. č. X v k. ú. Š. osobním automobilem, což mělo ztížit užívání tohoto pozemku a způsobit mu značné potíže. Dále namítl, že jedna z umísťovaných staveb (stavba SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší během výstavby“) zasahuje do jeho vlastnického práva tím,

že se částečně nachází na jeho již uvedeném pozemku. Ve zmiňovaném rozhodnutí o umístění daného souboru staveb stavební úřad námitkám žalobce nepřisvědčil.

[3] Odvolání žalobce žalovaný výše uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, přičemž konstatoval, že stavba je umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací města Šternberk, s podmínkami dotčených orgánů, s obecnými požadavky na využívání území i s technickými požadavky na stavby. Není tak důvod žádost o její navrhované umístění zamítnout a žalovaný není ani oprávněn rozhodnout o jiném umístění stavby, než je předmětem žádosti. Žádnou ze staveb přitom rozhodnutí stavebního úřadu neumisťuje na pozemky ve vlastnictví žalobce. Postavení účastníka řízení bylo žalobci přiznáno z titulu vlastnictví sousedního pozemku a stavby na něm podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“).

[4] K námitce žalobce, že mu bude znemožněn příjezd na jeho pozemek osobním automobilem po dobu realizace stavby, žalovaný uvedl, že doba realizace je odhadována na pouhých 6 měsíců. To znamená, že zamýšlená stavební činnost a s ní spojené zatížení okolí jsou přiměřené poměrům v dané lokalitě, a to i s ohledem na to, že jde o velmi frekventovaný průtah silnice č. I/46 městem Šternberk. Žalovaný dále ověřil, že žalobce trvale bydlí na jiné adrese, než je dotčená nemovitost, takže nelze hovořit o omezení dlouhodobém ani každodenním. Kromě toho žalobci nic nebrání v příjezdu osobním automobilem do snesitelné blízkosti k pozemku, neboť může zastavit v docházkové vzdálenosti cca 30 m od pozemku. Žalovaný přisvědčil žalobci, že stavbou dojde k určitému dotčení žalobcova vlastnického práva, ale připomněl, že vlastnické právo není absolutní, neboť vlastníci pozemků jsou povinni strpět jistá omezení při stavební činnosti na sousedních pozemcích. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 – 52, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011 – 131 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz) žalovaný uvedl, že budoucí stavebník (žadatel o územní rozhodnutí) musí dodržet přípustnou míru zásahu.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žalobce v žalobě zdůraznil, že již v územním řízení upozorňoval na to, že výstavbou umisťované stavby dojde k odepření přístupu k jeho pozemku parc. č. X osobním automobilem. Dále namítal, že realizací stavby SO 131 „Provizorní komunikace a stezka pro pěší během výstavby“ by bylo zasahováno do jeho vlastnického práva tím, že stavba se částečně nachází na tomto pozemku, aniž by k tomu byl dán zákonný důvod. Žalobce požadoval, aby stavební záměr byl realizován s ohledem na jeho vlastnické právo šetrněji. Stavební úřad se s těmito námitkami vypořádal toliko formálně tím, že žalobce odkázal na podání námitek ve stavebním řízení.

[6] Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že příjezd k jeho nemovitosti bude omezen pouze na dobu realizace stavby, která je odhadována na pouhých 6 měsíců. Podle žalobce jde o dobu pouze odhadovanou a není mu zaručeno, že tato doba bude budoucím stavebníkem dodržena. Žalobce nevyvrací tvrzení žalovaného, že bydlí na jiné adrese v rámci obce Šternberk, ale má za to, že z této skutečnosti nelze bez dalšího vyvozovat, že

pokračování

se na svém pozemku dotčeném stavbou nezdržuje často a pravidelně. Přístup k pozemku automobilem je pro něj klíčový, neboť tam převáží věci o větší hmotnosti.

[7] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Ztotožnil se s tvrzením žalovaného, že omezení vlastnického práva žalobce bude s ohledem na poměry v dané lokalitě, délku omezení a skutečnost, že žalobce trvale bydlí na jiné adrese, přiměřené. Vzhledem k tomu, že se žalobce automobilem dostane do velmi blízké vzdálenosti od nemovitosti, cca 30 m, je takové omezení snesitelné. Krajský soud zdůraznil, že vlastnické právo není absolutní a je akceptovatelné, aby vlastníci nemovitostí strpěli jistá omezení a projeвили určitou vstřícnost vůči stavební činnosti vlastníků sousedních nemovitostí, to vše při dodržení přípustné míry takového zásahu. Krajský soud konstatoval, že tyto závěry plně dopadají na situaci žalobce. V jeho případě je navíc zásadní i to, že jeho dočasný diskomfort v užívání předmětného pozemku je způsoben stavbou ve veřejném zájmu.

[8] Krajský soud dále uvedl, že z obsahu správního spisu, zejména z vymezení stavebního objektu SO 131 v územním rozhodnutí a z kopie katastrální mapy, má krajský soud za prokázané, že označený stavební objekt není umístěn na pozemku žalobce. Pokud jde o námitku žalobce, že nepožadoval nevydání povolení o umístění stavby, ale změnu v tom smyslu, aby mu nebyl znemožněn přístup na jeho pozemek osobním automobilem, má krajský soud za to, že žalovaný na obdobnou odvolací námitku příléhavě reagoval na str. 6-7 žalobou napadeného rozhodnutí odkazem na § 90 stavebního zákona.

[9] Úvaha žalobce, podle níž realizace stavby může trvat déle než 6 měsíců, je podle krajského soudu sice pochopitelná, avšak hypotetická. Krajský soud při přezkoumání napadeného správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání tohoto rozhodnutí, takže není oprávněn ani povinen hodnotit skutečnosti, které jsou tvrzeny do budoucna a v hypotetické rovině. Podle krajského soudu žalovaný nezlehčil zásah do vlastnického práva žalobce konstatováním, že se jeho trvalé bydliště nenachází v místě provádění stavby. Žalovaný pouze vyhodnotil, že zásah nenabude každodenní intenzity a i proto je toto omezení přípustné. Krajský soud s úvahou žalovaného souhlasil, zvláště když žalobce netvrdil žádné bližší podrobnosti k tomu, proč je pro něj nezbytné dojíždět přímo k nemovitosti osobním automobilem, s výjimkou zmínky v žalobě, že převáží věci o větší hmotnosti, z čehož však také nelze dovodit nic určitého.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel namítal, že nikdy nepožadoval nevydání územního rozhodnutí, ale změnu v tom smyslu, aby mu nebyl znemožněn přístup na jeho pozemek parc. č. X osobním automobilem, neboť tam převáží věci o větší hmotnosti. Dobu omezení užívání svého vlastnického práva stěžovatel považuje za nepřiměřenou a nesnesitelnou. Krajský soud podle stěžovatele zlehčuje zásah do vlastnického práva stěžovatele i obavu, že omezení bude trvat déle než 6 měsíců.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své rozhodnutí a na závěry krajského soudu, se kterými se ztotožnil, a zároveň tuto argumentaci zopakoval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud následně posoudil napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda je omezení vlastnického práva stěžovatele umístěnou stavbou přiměřené.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje obecný nesouhlas s omezením jeho vlastnického práva v tom smyslu, že po dobu realizace stavby (rekonstrukce mostu na silnici č. I/46) stěžovatel nemá mít přístup na svůj pozemek osobním automobilem. Toto omezení považuje stěžovatel za nesnesitelné a nepřiměřené, avšak neuvedl, z jakého důvodu tomu tak v jeho případě má být. Takto obecně vymezená námitka významně ovlivnila podobu přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Platí totiž, že kvalita a preciznost kasačních námitek nutně předurčují také kvalitu a rozsah jejich vypořádání (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 – 24, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108).

[18] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, že míra omezení vlastnického práva stěžovatele je vzhledem ke konkrétním okolnostem projednávané věci přiměřená.

[19] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že předmětem územního řízení bylo umístění stavby rekonstrukce mostu na silnici č. I/46, ze které je přes tento most zřízen sjezd k nemovitosti stěžovatele. Důvodem rekonstrukce byl jeho nevyhovující a stále se zhoršující stavební stav. Vzhledem k poloze parcely č. X ve vlastnictví stěžovatele je zřejmé, že stěžovatel musí takové omezení strpět, jelikož jinak by nebylo možné opravu mostu provést.

[20] Omezení vlastnického práva stěžovatele mělo spočívat pouze v nemožnosti dopravit se osobním automobilem do bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti. Stěžovatel však nezpochybňoval, že se po dobu rekonstrukce automobilem dostane do vzdálenosti

pokračování

zhruba 30 m od nemovitosti. Nejvyšší správní soud tuto dojezdovou vzdálenost od nemovitosti považuje za zcela snesitelnou také s ohledem na to, že stěžovatel v rámci řízení před správním orgánem ani soudem nevysvětlil, z jakého důvodu je nezbytné, aby se osobním automobilem musel dopravit přímo k nemovitosti. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že je pro něj přístup automobilem k nemovitosti klíčový, neboť tam převáží věci o větší hmotnosti, avšak nijak neobjasnil, o jaké věci se jedná, a zda je skutečně nezbytně nutné, aby po dobu zhruba šesti měsíců omezení svého vlastnického práva tyto věci převážel. Ani v případě určitého prodloužení realizace stavby by nebylo možné považovat způsob omezení vlastnického práva stěžovatele za nepřiměřený.

[21] V úvahu při posouzení přiměřenosti omezení vlastnického práva stěžovatele lze vzít také to, že stěžovatel trvale bydlí na jiné adrese. Omezení přístupu k jeho nemovitosti tak skutečně nemělo dosáhnout každodenní intenzity.

[22] Jak již konstatoval žalovaný, dle vyjádření projektanta stavby, VIAPONT s.r.o., k námitkám stěžovatele v územním řízení i k jeho odvolání, která jsou součástí správního spisu, bylo omezení přístupu k nemovitosti stěžovatele s ním projednáno hned po zahájení projekční přípravy stavebního záměru. Stěžovatel byl se situací srozuměn a požadoval, aby byl o zahájení stavby informován s předstihem 3 týdnů, a měl tak možnost nemovitost předzásobit před omezením přístupu osobním automobilem. Stěžovatel se tedy mohl na omezení příjezdu na jeho pozemek dostatečně připravit.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rekonstrukce mostu jistě představuje dočasné omezení vlastnického práva stěžovatele. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s žalovaným i krajským soudem, že toto omezení, k němuž bylo přistoupeno ve veřejném zájmu, je s ohledem na okolnosti případu nezbytné a přiměřené.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Podle obsahu spisu mu však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu